

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Άριθμός 49

ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΘ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ

14-12-2025

«καί ἔσεσθε ὡς θεοί» (Γένεσις 3,5)

Στήν δημιουργία τῶν πρωτοπλάστων, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἔρχεται ὁ μισόκαλος διάβολος καί ἐνσπείρει στή καρδιά τους τό πρῶτο μεγάλο πάθος τοῦ ἐγωΐσμοῦ «θά ἀνοιχθοῦν τά μάτια σας καί θά γίνετε καί ἐσεῖς σάν θεοί, ὅμοιοι μέ τόν Δημιουργό σας.

Στήν σημερινή ἀποστολική περικοπή ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὑπογραμμίζει πολύ χαρακτηριστικά ὅτι θά πρέπει νά «ἀπεκδυθοῦμε τόν παλαιόν ἄνθρωπον σύν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καί νά ἐνδυθοῦμε τόν νέον» (Κολ. 3,9-10). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι σαφής. Ἐάν θέλετε, συμβουλεύει, νά δοξασθεῖτε μαζί μέ τόν Χριστό κατά τή Δευτέρα Παρουσία Του «νεκρώσατε τά μέλη ὑμῶν τά ἐπὶ τῆς γῆς» πορνεία, σαρκικά πάθη, κακές ἐπιθυμίες καί πράξεις, πλεονεξία. Καί προσθέτει ὁ ἀγωνιστής Ἀπόστολος: «ἀπόθεσθε τά πάντα», δηλαδή καί τά ἄλλα πάθη πού εἶναι ἡ ὀργή, ὁ θυμός, ἡ κακία, ἡ βλασφημία, ἡ αἰσχρολογία, τό ψεῦδος. Τά ἀμαρτωλά πάθη δέν εἶναι σύμφυτα μέ τήν ἀνθρώπινη φύση πού πλάσθηκε ἀπ'τόν Θεό νά εἶναι ἀπαθής. Ὡραῖα τό ὑπογραμμίζει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: τό πάθος «φυσικῶς ἐν τῇ φύσει οὐ πέφυκεν· οὐ γάρ ἐστι κτίστης παθῶν ὁ Θεός».

Ἀπό τή φιλαυτία, δηλαδή τήν ἀρρωστημένη ἐγωκεντρική «ἀγάπη» τοῦ ἑαυτοῦ μας, γεννιοῦνται τά πάθη. Ὅταν λέμε παλαιό ἄνθρωπο αὐτό ἐννοοῦμε, τήν ἀσθενοῦσα κατάσταση τῆς ψυχῆς μας.

Λέγουν οἱ Πατέρες μας ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία μπορούμε νά πετύχουμε τή λύτρωσή μας πού εἶναι ἡ θέωση. Αὐτό βέβαια εἶναι ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἡ θέωση ἐπιτυγχάνεται:

α) μέ τήν ταπείνωση. Χωρίς τήν εὐλογημένη ταπείνωση ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά δεχθεῖ τή Θεία Χάρη καί νά ἐνωθεῖ μέ τόν Θεό. Τό λάθος τοῦ Ἀδάμ κάνουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι πού ζοῦν ἐγωϊστικά. Δέν θεωροῦν ἀπαραίτητη τήν κοινωνία μέ τόν Θεό γιά τήν ὁλοκλήρωσή

τους. Τό κέντρο τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας εἶναι ὁ θεάνθρωπος Χριστός. Οἱ αἵρετικοί καί οἱ ἀλλόθρησκοι ἔχουν ἓνα κοινό παρανομαστή. Κέντρο εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ταπείνωση χρειάζεται ἀκόμα γιά νά δοῦμε ὅτι εἴμαστε ἄρρωστοι, εἴμαστε ἐμπαθεῖς, γεμᾶτοι ἀδυναμίες καί πάθη. Γιά αὐτό στούς βίους τῶν Ἀγίων μας μᾶς κάνει ἐντύπωση ἡ μεγάλη τους ταπείνωση. Ἐνῶ ἦταν κοντά στόν Θεό, ἔλαμπαν μέσα στό Φῶς τοῦ Θεοῦ, ἦταν θαυματουργοί, μυροβλήτες, τήν ἴδια στιγμή πίστευαν γιά τόν ἑαυτό τους ὅτι ἦταν πολύ χαμηλοί, ὅτι ἦταν οἱ χειρότεροι ἀπό τοὺς ἀνθρώπους. Αὕτη ἡ ταπείνωση ἦταν πού τοὺς ἔκανε θεοὺς κατὰ χάριν.

β) Μέ τήν ἄσκησι. Ἐχοντες τήν ταπείνωση, ἀρχίζουμε μέ μετάνοια καί πολλή ὑπομονή τόν ἀγῶνα γιά τήν ἄσκησι τῶν ἀγίων ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, γιά νά καθαρισθοῦμε ἀπό τά πάθη. Λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὅτι μέσα στίς ἐντολές Του κρύβεται ὁ ἴδιος ὁ Θεός καί, ὅταν οἱ χριστιανοί ἀπό ἀγάπη καί πίστη στόν Χριστό τίς τηροῦν, τότε ἐνώνονται μαζί Του. Γιά αὐτό εἶπε ὁ Κύριος ὅτι «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καί βιασταί ἀρπάζουσιν αὐτήν» (Ματθ. 11,12). Καί πάλι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν: «Δῶσε αἷμα καί λάβε πνεῦμα». Δηλαδή δέν μπορεῖς νά λάβεις τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἂν δέν δώσεις τό αἷμα τῆς καρδιάς σου στόν ἀγῶνα γιά νά καθαρισθεῖς ἀπό τά πάθη, νά μετανοήσεις πραγματικά καί σέ βάθος καί νά ἀποκτήσεις τίς ἀρετές. Ὅλες οἱ ἀρετές εἶναι ὅψεις τῆς μιᾶς καί μεγάλης ἀρετῆς, τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἐκείνη πού ἐκδιώκει ἀπό τήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου τήν αἰτία ὅλων τῶν παθῶν. Γιά αὐτό ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τήν ἄσκησι. Ὑπακοῦμε, νηστεύουμε, ἀγρυπνοῦμε, κοπιάζουμε μέ μετάνοιες γιά νά μποροῦμε νά καθαρισθοῦμε ἀπό τά πάθη μας. Χωρίς ἄσκησι δέν ὑπάρχει πνευματική ζωή, οὔτε ἀγῶνας, οὔτε προκοπή.

γ) Μέ τά Ἅγια Μυστήρια καί τήν προσευχή. Τότε ὁ Χριστός ἐγκαθίσταται στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, διότι εἶναι βαπτισμένος, χρισμένος, ἐξομολογημένος, κοινωνημένος. Ὁ πιστός αἰσθάνεται τό Χριστό στήν καρδιά του πού εἶναι τό κέντρο τῆς ὑπαρξῆς του. «Γεύσασθε καί ἴδετε ὅτι χρηστός ὁ Κύριος» ψάλλει ὁ μακάριος Δαβίδ (Ψαλμ. 33,9). «Κύριε, καθάρισέ με ἀπό τά κρυφά πάθη μου» (Ψαλμ. 18,13).

Ο Άγιος Νεκτάριος σημειώνει: Μέσα μας έχουμε αδυναμίες και πάθη και ελαττώματα βαθειά ριζωμένα. Όλα αυτά δεν κόβονται με μία σπασμοδική κίνηση, ούτε με την αδημονία και τη βαρειά θλίψη, αλλά με ύπομονή και επιμονή, με καρτερία, με φροντίδα.

Ο Άγιος Ιουστίνος ο Πόποβιτς καταθέτει: Η προσευχή με την αγία της δύναμη χαριτώνει· τό ίδιο και ή αγάπη και ή ταπείνωση και ή νηστεία και όλες οι αρετές κάθε μία με την αγία της ενέργεια χαριτώνει τό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου και με αυτό τον τρόπο τον μεταμορφώνει, τον αγιάζει, τον χριστοποιεί, τον θεώνει.

Ο Άγιος Άνθιμος διδάσκει: Ο διάβολος φθονεί και πολεμεί διά νά μήν αφήσει τον άνθρωπον νά σωθεῖ. Διά τοῦτο χρειάζεται ο άνθρωπος νά έχει μεγάλην προσοχήν. Νά έχει μίαν επίβλεψιν και ένα στῦλον. Η επίβλεψις διά νά προλαμβάνει τάς τέχνας τῶν δαιμόνων, και ο στῦλος διά νά τόν ἀρπάζει, νά τόν ἀγκαλιάζει και νά στηρίζεται... Εἶδεν ο Σωτήρ ἡμῶν ὅτι ἔπεφταν εἰς τό χάος οἱ ἄνθρωποι. Ἐρριξε, λοιπόν, τήν θεϊκήν του επίβλεψιν· ἔφερε τόν ἑαυτόν του ὡσανῶν ένα στῦλον και ὅσοι τρέχουν και ἀκουμπίζουν εἰς αὐτόν σώζονται.

Χριστιανοί μου,

ὁ Θεός δέν μετράει τά πάθη μας, ὅσο ὑπολογίζει τήν ἀγωνιστική μας διάθεση. Δέν εἶναι δικαστής, ἀλλά εἶναι πατέρας φιλόστοργος. Δέν δίνουμε τήν συγκατάθεσή μας στά πάθη, ἀλλά τά πολεμᾶμε και ζητᾶμε τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Καθώς πλησιάζουμε και πρὸς τή μεγάλη ἑορτή τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ και καλούμαστε νά ὑποδεχθοῦμε τόν Μεγάλο Ἀναμενόμενο τῶν αἰώνων, τό πνευματικό μας κατόρθωμα και κέρδος εἶναι νά προχωρήσουμε στήν ἀπελευθέρωση ἀπό τά ποικίλα ἁμαρτωλά πάθη πού ἐμφολεύουν στήν ψυχή μας. Η φωνή τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου μᾶς φωνάζει: «νήψατε, γρηγορήσατε· ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη» (Α' Πέτρ. 5,8).

Η μουσουργός ἄρπα τοῦ ποιητῆ μας θά ἠχήσει και πάλι: ὦ ψυχή βασανισμένη ἔφθασε ή στιγμή νά πάψῃ τό φρικτό μαρτύριό σου και προβάλλει ὁ λυτρωμός σου, κι ὅλη ή πλάση σου γελᾷ. Ἐλ' ἀντάμα, και στή φάτνη ἅγιο βρέφος θά ἀντικρύσεις. Σκῦψε νά τό προσκυνήσης με χαρούμενη καρδιά. **ΑΜΗΝ!**